

[Alfred Jensen.]

strere pengene, der får de beløb, det drejer sig om. Vi lægger megen vægt på, at pengene sendes gennem postvæsenet, således at man er sikker på, at de kommer til familien. Den ordning, vi har haft til dato, har været af en sådan beskaffenhed, at husmødrene har fået mærkerne og har brugt dem i den daglige husholdning. Og det er klart, at det er moderen, der har brug for dem, det er hende, der skal købe smør, det er hende, der skal købe margarine, det er hende, der skal købe flæsk og kød, eller hvad det nu drejer sig om. Som bekendt gælder rabatordningen også beklædning, hvorimod husmoderen jo yderst sjældent er den, der betaler skatten; det er noget, manden må klare. Hvis ikke man gennemfører en sådan ordning som den, vi her foreslår, vil det være ensbetydende med, at faderen kommer hjem og vifter moderen om ørerne med skattekvitteringen og siger: her kan du se, mor, jeg har klarert sagen! Jeg er ikke sikker på, at en sådan ordning vil blive mødt med samme tilfredshed, som hvis man opretholder det nuværende system, hvorefter mødrene får pengene. Jeg tvivler på, at vor tids mødre vil sige: hvad fatter gør, er altid det rigtige. Jeg tror, mødrene vil sætte pris på, at de får pengene udbetalt, og derved bliver der sikkerhed for, at pengene anvendes til de formål, der tilsigtes med børnetilskuddet.

De to andre ændringsforslag er som sagt en følge af det første. Det er indlysende, at i det øjeblik man ikke opretholder modregningen overfor skattevæsenet, kan man ikke opretholde bestemmelsen om, at der kan tilbageholdes penge til dækning af skatterestancer for skatteåret 1950—51. Hvis man går over til at sende pengene, må man også ophæve denne bestemmelse, og det vil sige, at der lige så lidt kan foretages dækning af skatterestancer, som der kan foretages eksekution eller retsfølgning i andre henseender med hensyn til de beløb, det her drejer sig om.

Ændringsforslag nr. 3 til § 8 er ligeledes en følge af ændringsforslag nr. 1 og går ud på, at denne lov skal administreres af socialministeren.

Jeg skal under hensyn til det sene tidspunkt indskrænke mig til disse bemærkninger. Jeg anbefaler ærede medlemmer at tænke over sagen endnu en gang, men gør det hurtigt og vær med til at sikre, at denne lov ikke får skattepolitisk karakter, derimod den sociale karakter, som den bør have. Stem for vore ændringsforslag.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg er i den lykkelige stilling, at jeg trods det sene tidspunkt er i stand til at tænke hurtigt over disse ændringsforslag. Jeg tør måske sige, uden at mine medkontra-henter i forliget tager mig det ilde op — de har vist hver for sig taget sig adskillige friheder i dag —, at jeg har kæmpet den gode strid for de synspunkter, der giver sig udtryk i disse ændringsforslag. Vi er enedes om det forslag, der foreligger, fordi der ikke var mulighed for andet, og jeg må derfor anbefale, at man forkaster de kommunistiske forslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 1

forkastedes med 74 stemmer mod 7; 5 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

§§ 3—5

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 2 betragtedes som

forkastet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 1.

§§ 6 og 7

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3 betragtedes som

forkastet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 1.

§§ 8 og 9

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om en særlig ydelse til alders- og invaliderente-modtagere m. fl.

(Første behandling findes i tidenden sp. 3228; udvalgets betænkning findes i tillæg B. sp. 1635).